

עין משפט
גר מצודה

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

והכתוב לא תאפה חמץ וחלקם, ואמר ריש לקיש אפילו חלקם והן שירי ואמתינ למימר בשתי הלחם שבשעצרת שהן חמץ בהן תתקדש העזרה. ודמיין דאין בגין בה"מ (דוחה יו"ט ואין בגין בה"מ) בלילה; ובשירי. תיר שיר של תורה בכורות וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' כל

משה וסנה ועל כל אבן
 שבהם שברוהו שנה
 ירמיהו כ' חליתיו וכו'
 שיהיה פועל כמנהגו
 ונבדלם מפניהם ואמר
 ויחלץ שחרל עליו על כל
 הילולות ע"י אהר' מהם
 ואמר מזה לדור ה' מה
 שיהיה וכו' ור' יצחק ור' חזקוני
 שיהיה על פניהם עז מפרש
 כמנהג עירובין בלחמך אור
 שיהיה ר' יוחנן בן אור
 מסדר הלכות ארקי וגו' ותי
 שיהיה ליתן בזה אבל י
 וזה מה שהתורין להראות
 וזה בזה תורה אסור
 ואם לחוש על המכה ורשק
 וזה על חלק לעצמם: רמב"ם
 להחליט על המכה אין לו
 חלק לעצמו: וזה יוחנן
 חלק ערוך שנה מוכרין
 שנה שנים על הקרקע: ר' יוחנן
 מהלכות חירותו: רמב"ם
 ואמר וזהו וכו' והראשונה
 מהקדשה לטכין נשמה
 בזה החצוניה הסכנה
 ואמר נאכל וכו' רשק
 וזה: ואמר לאמן ארץ
 וזהו וכו' וכו' וכו' מהלכות
 וזהו וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'

אִין בָּנִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּיְהוּדָה, וְכֵן אִין דְּרוּשָׁה יוֹם טוֹב וְאִם חֲמֹר
 בְּרִיָּה פֶּקֶד יוֹם טוֹב (דף ל.) גְּבִי הַדַּתָּן יוֹם הַקֵּץ כֻּלּוֹ אֶמֶר
 וְקִאֲמֹר הָעַם לְאִינֵי גְלִילָה לְאִינֵי בְּחִמְסֵךְ יֵשׁ לִמֹּר דְּהִינּוּ בֵּית
 הַמִּקְדָּשׁ לְעַמִּיד שְׁהוּא עֲשִׂי מֵאִלּוּ בִּידֵי שְׂמִים כְּדַמְכִּי (שְׁמֹת טו)

מקדש ה' כוננו ידך וכן מפרש במדרש
במחומותאס' עך כ' אתה ה' טהור.
דכתיב לעיל מזינה ושלמות רשעים
מראה דמשמעי בארצים שזיו מזינן
להם בשעת הבנין אבל משם ואילך לא
משמעי כהני: **אסור** להתרפאות
בדבר תורה. והדאמר במקבת שנה
דקרי (קט) להשמה (ז) בת יונת ליתא
הכי יורא מלאך ה' אליו וגו' כסנתא
שאני: **אמנו** להבי פנייה
אנבליה. לעיל פירש קבונסוס ואעמידה
שני חרות גדולות אלל החומה במקוון
קישא חס קן פנימית אחלי נחלת
והא נפקלה כיווא דלא מזני שיהא
קידוש חוץ למה ונפרק במתא
דמכות (דף ט"ז) נמי אחר במעשר
שני טבור שפוזין אותו כפעינה אחת
חוץ לחומה וגדלה דכפנים היו
מלכין ואע"ד דקרי פימיה לן
דלהדי חומה ולפי ה' היא יומא
פיונה שיהא אחר כלפי חוץ לעיר מכל
מקום קרי לה פימיה לפי שיש דבר
אללה והדמן כפ' כיצד זולין (פסחים פ"א)
(שם) התלוות ועזבי החומה כלפנים
אע"פ שהלכו במכנים היא מתקדש
כל מה שהיה בלגל לקדש ללא אפשר
לילך בענין אחר ועוד דמסקין ההם
דוקא כשהו לקרקע ולשם היא אפשר
להלך: **קדשה** לה ראשונה.
ואם תאמר אדכרה כלשונה נמי
מתכל דכל זמן שלא קדשה העיר
אף על פי שקדשה העזרה נאכלין
קדשים כלל היראה דמתן בפרק
במתא דנחם (דף ק"ב)
ונזון ונעזון שנאכלין כלל היראה
לכלפי שאין חומת העיר קדושה ויש
לומר דמכין שהלכו המטהרה כל
שהוא היא לא יולא במקום שמהלכת:
מי

לעולם הבא הא איתמר עלה א"ר יוחנן ^אבירוקשנ ^בשמיים על הרקיקה: כ"ד מהלכין ושתי תודות י"ו אחרי דין קמי תורה אזלי והכתבי ^איולך אחריהם הושעיה קאמר בית דין מהלכין ושתי תודות מהלכות ^איב' ומהלכות רבי חייא ורבי שמעון בריבי חד אמר וז כנגד מהלכות רבי מאן דאמר וז כנגד וז הפנימית הק דמרקבא לחומה והפנימית הק דמרקבא לכ"ד תני פנימית נאכלת והה למאן דאמר וז אחר וז אמטור לה פנימית נאכלת משש וקדרשה לה אלא למאן דאמר וז כנגד וז תרווייהו בנ' ולעמעמך למאן דאמר וז אחר וז חדא מי מיקרשא הא כח תגן ואפי' למ"ד ^אבאחת מכל אלו הני תרווייהו חדא מצ

השופות ואומר (שם) גם [וגו'] אם יעלה שועל ופרך חומת
בנין: **דאיכא מכה**. ונחש עליה מקראות חז"ל מורה להחמיר
בג' ג' ותו לא: **אין לו חלק**. הנהגה של המכה ואומר כל
האחר כך נחש: **שפין מוגדין שם שמים כו'**. והכא קאמר (שם)
הנה: **הך דמקרבא לחומה**. שיהא פנימית מחוץ בין העם
הראשונה קידשה את המקום וכשנכנסה אחרונה לשם לא נפסלה
עיסה. שמהא מקדשות יחד או שמהא יאכלו או שמהא ישפין
יבנה או הנכנס לשם אין חייבין עליה אלאה כולה ענין:
מכל או כהן גדול או נביא או סנהדרין או שמי מרות הנה

וְיָיִם יִמָּא דַּמְחַז לְשִׁירֵיִם. דְּלֹא קִפִּיד קִרָּא אֲלֹא אֲקִידָם קִמְיָה
שְׁלֵמָא יִקְטִיר קוֹמָז מִחֻמְז לְחֻמְז דְּכַתְּבִין סִפִּיָּה דְקָרָא ^(ב) כֹּל שְׂמוֹר
וְכֵל דְּשֵׁשׁ לֹא מִקְטִירוֹ: אֲלֵמָּה לֹא. בְּתַמְיָה. וְיֵי לֹא אֲפִשֵׁר לְקַדְשָׁה
בְּמַנְחָה חֻמְז הֵא אֲפִשֵׁר לְקַדְשָׁה בְּשַׁמֵּי הַלֶּחֶם הַבָּאִים בְּעֶזְרָת

הוא לשירים ומקדש
חמץ חלקם (ב) ואמר
קם לא תאפה חמץ
קדש בשתי הלחם
אשר הובי נעבד
שיה מאתמול שתי
הוא דקדשי נבנייה
אירא בעין קדוש
ביום טוב וקדשיה
קדש דוחה יום טוב
ונבנייה וניקדשיה
ונבנייה ממעלי יומא
דקדשי יומא לאלתר
בנין בית המקדש
נין שאין בנין בית
יביום הקים את
לה אין מקומו הלכך
שיר ישל תודה
על כל פנה
השבידושלים ואומר
וגו' ושיר של פנעים
נגעים מאן דאמר
לא יקרב באהלך
והוא שיהיה עולה

נמרים להסוף פורתא ונקדיש:
כליל. קודם חלות שעדיין זמן אכילתו
הלבן לא אפשר בחמת אלף במנה;
טנו רבנן שיר של טורח. היו אומרים
סע כטורות וכו'. ומסו שיר של חודה
מומר לחודה (פסלים q) **ארומים**
ס' וגו'. הוא מומר שיר חנוכה
הביט לך אומר חמות; ושיר של
פגעים. יצחק בסתר עליונים. ולפי שאמר
משעה שזכר משכן דכתיב (שמות לו)
ויברך אותם משעה ותבה ברכיני

לרצון שמשנה שכינה נמשכה ידיים
ויהי נועם ה' אליהם עלינו (א) והכי
איתא במדרש הכהנים' והוא מאחד
עשר ממונים שאלהם שמרם כנפס
מהלים מתפלה נמשכה עד סוף שנת
למדה: **עננים** מיוקן שפוגע בנני
אדם להקין: **אומר** ' מה רבו לרי.
לפי שנאמר בו רבים אומרים לגפשי
אין יועמה לו בלילה סלה שזיו
מתלוצצים (א) כשרי יהודה וצנינים כשרי
נני ישראל בני הגולה בנין את
הבמה שנאמר (נחמיה ג) מה היהודים
האמללים עושים וגו' היינו את
האבנים מערמות העפר והמה

יחסי: לפני קראי. שיר של פנעים: וגני. כשהוא הולך לישן ומקשיק ואי אינא מכה אסור הוא דקאמר בה דני יחושע ואלה אשר שמתי במזרים וגו' (שמות טו): ברוקק שני. ברוקק לאי ה' רופאן: ונגדו. שני כהנים נושאין אותן ואכל ויחיה: כך דקאמר לבני דין. ההולכת אחרונה: וקדשה לה. ביצא שלא עברה במקום חול אלא במקום מקודש: כי דדרי חדא מי מקדשא. את המקום הא אמן מן כל שלא נעשה למי דאמר. לקמן דכל אלו דמתי' אחת מכוון קאמר ואי חתו מזהב מזהב דמריבוש ענינו דמריבוש חדא מילתא היא:

מסורת הש"ס

(י) יבמות ת. קטוב טו. [מנחות
ה.]. (ז) [סנהדרין זא].
(ח) [סנהדרין ז.]. (ד) שם קא.
(ט) [לקמן טז.]. (ו) [ויקרא ז].
(י) [ויקרא טו.]. (ח) [תהלים זא].
(י) [תהלים ז]. (י) [שמיני על
ספוק ויהי כיום השמיני
השמיני]. (כ) [תהלים ז].
(ל) [החילונו. רש"י]. (מ) [ויכ"כ
י"ד ר"ה]. (נ) [ד"ה א"ר ובקוּסא
מא. ד"ה א"ר].

תורה אור השלם

- [illegible]

הגהות הב"ח

- (א) רש"י ד"ה וסי' ו' דקרא
י' כל: (ב) ד"ה וסי' של
ונעים וסי' והסי' חתם. נ"ב
ליין וסימנה לפי' לא היה לו
ומה יושב בספר אלה וסי'
נעים: (ג) ד"ה וחומר וסי'
התולעים (דסר) חז"ל ונ"ב
ד"ה צרי: (ה) חס' ד"ה
קור וסי' לאסמא צמידתא
לימא חס':

הנהגות הער"א

- א** נח' עליון שמת חטוק.
נחמק וכן ליחא בע"י ובר"ף
ר"א ש פ"א דנרכות
פריטנא: [ב] ש מחזר
דוד כנרוו חסני אכשלוס
ע.נ. נחמק: [ג] שם על עמר
רסתן טלה. נחמק: [ד] שם
חטוק. נחמק ונרלה דגס
מחתי ל"ג לה: [ה] שם
כ"ד נחמק ונ"ב וכל ישראל:

רבינו חננאל (המשך)

- וְקִדְשׁ. אָמַי וּ נִאֲכַלְתָּ וְהוּ
שֶׁרָפָה. וּלְמָאן דָּאִמְרֵי וְהוּ
אֲחֵר. וְיָמִי נִיחָא כָּל שְׁלָא נְעֻשִׁית
וְכָל אֵלּוּ תִּנּוּן. כְּלוּמַר אֵינָה
תִּקְרָשׁתִּי יְרוּשָׁלַם לִיכָּל בֵּה
וְדִשְׁתִּי קִלְיִם כְּדֵי שֶׁיִּשְׁעוּ
הֵן כָּל הַבְּרִיּוֹת. הֵנָּה עֲרִיין
אֵל נִתְקַדְּשָׁה לְמַה נִּאֲכַלְתָּ.
אִסְיִלוּ לְמָאן דָּאִמְרֵי בִּאתָ
עֲצוּלָה אֵלּוּ תַרְוִינָה חֲדָא
וְנִיחָא נִיחָא. וְדִחִינָה הָא
צִמְרָא רַי יוֹתֵנּוּ וְיִשְׁאֲכַלְתָּ